

Even nadenken . . .

Als in de tropen grote oppervlakten regenbos verdwijnen, vinden wij Nederlanders ons zeer op. Begrijpelijk, want het gaat om iets onvervangbaars. Bovendien vinden wij ons graag op. Maar wij vergeten ook graag. Ons verleden bijvoorbeeld. Zoals het opruimen van onze eigen bossen, eeuwen lang en heel grondig. Maar daaraan denken uit ons nu wat berouwd komt. Want nu moeten we de mensen in de tropen immers vertellen dat zij met de vingers van hun bossen af moeten blijven.

Wel lastig trouwens dat ze daar gaan beseffen dat wij onze eigen bossen vrijwel hebben uitgeroeid om landbouwgrond te krijgen, nu overproductie van landbouwgewassen hebben, export grootschalig subsidiëren en import van landbouwproducten, ook uit tropenlanden, bemoeilijken. En intussen weinig doen aan een herbebossing die werkelijk wat voorstelt. En dat krijgen we nu onder de toch wel wat pedante neuzen gewreven.

Maar ziedaar, ineens een unieke gelegenheid om te tonen dat we zelf toch echt wel positief bezig zijn.

Wat is het geval. De Nederlandse

regering stelde onlangs een zware commissie in die haar moet vertellen hoe ons eigen land zijn bosareaal sterk kan uitbreiden. Een commissie onder leiding van Rauwenhoff, een professionele oplosser van lastige problemen, met twee gerenommeerde oud-bewindslieden, een hoogleraar milieukunde, een ervaren rot uit het bedrijfsleven en drie topambtenaren van drie departementen. Wat wilt u nog meer! Nu kunnen we laten zien dat wij niet alleen anderen beleren maar ook zelf aan de slag gaan! Dus zijn nu al die organisaties die zich met ontbossing elders bezig houden laaiend enthousiast over deze strategisch zo belangrijke ontwikkeling? Is er grote belangstelling van kranten, radio en tv voor deze commissie en haar moeilijke taak? Had u gedacht! Een doodse stilte. Geen interesse. Geen woord. Maar de discussie rond tropisch bos wordt alleen maar luidruchtiger.

Wie kan me dit uitleggen? Waarom begrijpt men hier, in zijn tomeloze zendingsdrift en zijn overwoestbare zelfgenoegzaamheid, niet dat de tropische landen, overwegend oud-koloniën, uiterst gevoelig zijn voor onze kritiek over hoe zij met hun bossen omspringen? Temeer omdat wij onze eigen bossen hebben opgeruimd, op velerlei manier het milieu verder belagen en nu van hen verwachten dat zij dat gaan compenseren?

Waarom begrijpt men hier niet dat harde maatregelen als boycot of beperking van import van tropisch hout zinloos zijn? De markten elders voor dat hout zijn zeer willig. En boycot verziekt de verhoudingen. Met als gevolg

minder invloed. Die toch al niet zo groot is.

Willen wij elders tegen ontbossing pleiten, dan moeten wij er hard aan werken om ons eigen gedecimeerde bosareaal weer enigermate op peil te brengen. En niet zo'n bebossing tegenhouden, in onze eindeloze regel- en behoudzucht ons kanten tegen bossen in open landschappen, tegen nieuwe bossen in kleinschalige landschappen, tegen bossen op goede landbouwgronden, tegen nieuwe bossen hier en tegen nieuwe bossen daar. Omdat onze landschappen, overwegend na ontbossing ontstaan, zo typisch oer-Nederlands heten te zijn. Waarvan akte! Zouden ze in de tropen daar iets van snappen?

Een droom: Na het lezen van dit inspirerende Kienhout gaan alle organisaties die strijden voor het behoud van het tropische regenwoud -en dat is een goede strijd- veelzijdig steun verlenen aan de commissie die barrières gaat slechten voor een drastische uitbreiding van het vaderlandse bosareaal. En als ze dan tegelijk hun passieve houding, of, erger, hun weezin tegenover bebossing van open landschappen afzweren, ja, dan kunnen we nog mooie dingen beleven. Ten bate van ons eigen bos. Ten faveure ook van het tropisch bos. Want dan krijgen we met onze kennis en ons geld daar wellicht wat meer gehoor.